

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/88/2022
Identifikačné číslo spisu:	5310202398
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5310202398.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ W.. D. J., narodeného XX. I. XXXX, Ž., D. XXXX/XX a 2/ C. J., narodenej XX. S. XXXX, Ž., D. XXXX/XX, zastúpených splnomocnenkyňou Advokátska kancelária VARMUS s. r. o, Čadca, Palárikova 83, IČO: 36 863 203, proti žalovanej Obci Korňa, Korňa č. 517, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., Žilina, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 436 640, o zaplatenie 10 618 eur s príslušenstvom, vedenom pôvodne na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 14C/41/2010, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. júna 2021 sp. zn. 11Co/142/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 15. júna 2021 sp. zn. 11Co/142/2020 a rozsudok bývalého Okresného súdu Čadca z 5. augusta 2020 č. k. 14C/41/2010-736 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 5. augusta 2020 č. k. 14C/41/2010-736 žalobu zamietol a žalovanej priznal proti žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok právne zdôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 123, § 128, § 151 ods. 1, § 151p ods. 1 a § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a ustanoveniami § 1 ods. 3, § 2 ods. 1 a 2 a § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“). Vecne dôvodil, že pôvodne sa žalobcovia domáhali voči žalovanej zaplatenia 6 333 eur ako bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaná bez právneho dôvodu užívala pozemky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Po pripustení zmeny žaloby a po tom, ako Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) potvrdil výrok predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí časti žaloby a vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zostal predmetom konania nárok žalobcov na priznanie plnenia v sume 4 293 eur (z ktorej dobrovoľne žalovaná uhradila čiastku 213 eur) ako náhrady za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Žalovaná je vlastníčkou polyfunkčného objektu

postaveného čiastočne aj na parcelách žalobcov. Vlastníctvo k predmetnej polyfunkčnej budove sa v priebehu rokov prevádzalo medzi rôznymi subjektmi. V priebehu konania žalovaná najskôr tvrdila, že na predmetné nehnuteľnosti sa vzťahuje zákon č. 66/2009 Z. z., s čím žalobcovia nesúhlasili; neskôr to boli zase žalobcovia, ktorí poukazovali na zákonné vecné bremeno, ktorého vznik však popierala žalovaná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zákonné vecné bremeno nevzniklo, keďže na predmetnú stavbu sa nevzťahuje režim zákona č. 66/2009 Z. z.; vlastnícke právo k predmetnej stavbe neprešlo na žalovanú zo štátu (ale ho nadobudla až 28. apríla 2010 na základe dohody o spätnom prevode nehnuteľnosti medzi žalovanou a spoločnosťou E. D..O..M..) a zároveň táto stavba slúžila na podnikateľské účely. Ak by aj vznikol nárok na vyplatenie jednorazovej odplaty za zriadenie vecného bremena, toto právo by sa mohlo vykonať prvý raz dňom účinnosti zákona (1. júla 2009) a k 1. júlu 2012 by sa premlčalo (žaloba bola podaná 5. septembra 2014 po uplynutí premlčacej lehoty). Ak by vznikol nárok na primeranú náhradu titulom vzniku vecného bremena, vylučovalo by to možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku (nešlo by totiž o protiprávny stav). Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcov, že ich nárok je daný a jeho právne posúdenie je vecou súdu; pokiaľ žalobcovia svoj nárok vymedzili s poukazom na vecné bremeno a výšku svojej náhrady odvodzovali od znaleckého posudku, ktorým bola určená všeobecná hodnota vecného bremena, jednoznačne to vedie k záveru, že žalobcovia svoj nárok skutkovo vymedzili ako nárok na jednorazovú náhradu za zákonné vecné bremeno. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ak by aj kvalifikoval nárok žalobcov ako nárok z bezdôvodného obohatenia, bolo na žalobcoch, aby v intenciách rozhodnutia Odvolacieho súdu produkovali skutkové tvrdenia k výške náhrady a požadovanej dobe. Žalobcovia výšku náhrady požadujú v sume 4 080 eur za obdobie od 5. apríla 2008 do 28. apríla 2010; o takomto nároku však už bolo právoplatne rozhodnuté prvým rozsudkom súdu prvej inštancie z 5. marca 2018 č. k. 14C/41/2020-602 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 25. júna 2019 č. k. 11Co/35/2019-687, ktorým bola žaloba v tejto časti zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalovanej v spore v plnom rozsahu.

2. Odvolací súd na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ rozsudkom z 15. júna 2021 sp. zn. 11Co/142/2020 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že stavba polyfunkčného objektu neprešla do vlastníctva žalovanej zo štátu a slúži na podnikateľské účely, preto neboli vo veci splnené podmienky pre vznik zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Za správne považoval aj úvahy súdu prvej inštancie o premlčaní prípadného práva žalobcov, resp. nemožnosti súbehu nároku na bezdôvodné obohatenie s nárokom na náhradu za zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Žalobcovia sa žalobou domáhali náhrady zodpovedajúcej zriadeniu vecného bremena, ktoré malo vzniknúť z osobitného právneho predpisu. V tomto smere produkovali v spore svoje tvrdenia a dôkazy. V priebehu celého prvoinštančného konania svoju žalobu nezmenili tak, že by sa domáhali rovnakého plnenia, ale z iného skutkového základu. Neučinili tak ani po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý na základe v tom čase zisteného skutkového stavu považoval minimálne základ nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za opodstatnený. Žalovaným nárokom bola náhrada za zriadenie vecného bremena zo zákona. Naproti tomu bezdôvodné obohatenie je plnenie poskytované v zásade bez existencie právneho dôvodu, teda či zmluvného alebo zákonného, čo tvorí kvalitatívne odlišný skutkový základ nároku vymedzeného žalobcami v rámci žaloby v spojení s ďalšími ich vyjadreniami. Predmetom konania nie je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájmu za užívanie pozemkov zastavaných stavbou, pretože tento nárok bol v konaní už právoplatne zamietnutý a v tomto smere žalobcovia neučinili žiadne iné procesné podanie. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovanej v odvolacom konaní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj len „dovolatelia“) dovolanie. Dovolanie odôvodnili ustanovením § 420 písm. f) CSP (nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces) a ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP (nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená). Navrhli, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietali, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a vo veci rozhodol nespravodlivo. Účastník súdneho konania má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy a aby konajúci súd svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/196/2009 uviedli, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia; právna kvalifikácia žalobou uplatneného nároku je teda vecou súdu, pričom súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou uvádzanou v žalobe. Pôvodným návrhom sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 6 333 eur. V doplnení návrhu svoj nárok kvalifikovali ako náhradu za zákonné vecné bremeno a domáhali sa zaplatenia 10 618 eur. Súdom ustanovený znalec stanovil všeobecnú hodnotu vecného bremena za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena. Tento znalecký posudok možno použiť aj na určenie sumy bezdôvodného obohatenia žalovanej. Ak ho však súd považoval za nepostačujúci, mal v rámci predbežného právneho názoru vysloviť, že je potrebné doplniť znalecké dokazovanie. Napadnuté rozhodnutie je extrémne nespravodlivé, nakoľko žalobcovia nemôžu plnohodnotne užívať pozemok vo svojom vlastníctve, pričom zo strany žalovanej im boli vyplatené iba minimálne finančné prostriedky nezodpovedajúce miere a rozsahu obmedzenia vlastníckeho práva. V prvom zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd považoval základ nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia za opodstatnený. Týmto právnym názorom mal byť súd prvej inštancie viazaný; v odôvodnení rozhodnutia mal uviesť, podľa akého právneho predpisu bude nárok žalobcov posudzovať, nemal však žalobu zamietnuť ako celok. V jeho rozhodnutí úplne absentuje odôvodnenie vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, napriek tomu, že odvolací súd vyslovil, že nárok žalobcov je daný, a teda nesporný.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu s argumentáciou žalobcov nestotožnila a žiadala dovolací súd, aby podanému dovolaniu nevyhovel.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobcovia vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pričom vadu zmätočnosti videli v odmietnutí spravodlivosti (nižšie súdy nedostatočne zdôvodnili, prečo ich nárok nebolo možné posúdiť i z pohľadu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia navyše za situácie, že tento nárok už bol odvolacím súdom považovaný za daný).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017 a 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo

nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

10. Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že nižšie súdy v časti, ktorá ostala predmetom konania, zamietli žalobu žalobcov o zaplatenie peňažnej sumy, ktorú si podľa súdov uplatnili ako náhradu za finančnú náhradu za vznik vecného bremena. Súd prvej inštancie pripustil, že žalobcovia v priebehu konania upustili od pôvodnej argumentácie týkajúcej sa len tejto náhrady, a ich následná argumentácia bola už všeobecnejšia (ods. 43 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Nižšie súdy striktne pristúpili k posúdeniu nároku žalobcov len z pohľadu náhrady za vznik vecného bremena a žalobu zamietli z dôvodov uvedených v odsekoch 1 a 2 tohto uznesenia. V odôvodnení rozhodnutí sa vysporiadali i so súbehom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu za vznik vecného bremena. Tu treba ale uviesť, že odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí (zrušujúcom uznesení) vyslovil názor, že minimálne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol daný. Následne bolo ale zhodnotené, že požadovaný nárok nie je možné priznať, pretože žalobcovia neprodukovali skutkové tvrdenia k výške náhrady a k požadovanej dobe. Dovolací súd podotýka, že uvedené závery nižších súdov v princípe vyznievajú správne, z hľadiska práva na spravodlivý proces však nie sú udržateľné pre prílišný formalizmus, a to z nasledovných dôvodov. Žalobcovia sa v danej veci v konečnom dôsledku ocitli v situácii, keď pozemok (zastavaný stavbou patriacou žalovanej) nemôžu užívať a nemajú nárok ani na finančnú náhradu.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 1241/12 uviedol, že nie je možné tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejmä nespravodlivosť.

12. Formalistický výklad zákona je v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu. Úlohou súdu a orgánu verejnej moci v podmienkach materiálneho právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je súladné so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi (porov. napr. 9Sžsk/68/2020).

13. Všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho-ktorého záujmu chráneného príslušnou normou (I. ÚS 548/2015).

14. Zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných právnych princíпов, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Moskal v. Poľsko, č. 10373/05) vrátane nášho právneho poriadku.

15. Spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo ako hodnotový činiteľ. Pre hľadanie práva je vždy nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na skutkových zisteniach. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť komplikované a netypické, čo však neznamená, že súdy povinnosti urobiť všetko pre spravodlivé riešenie sporu (4Cdo/170/2019).

16. Keď súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia (5Cdo/196/2009).

17. V danej veci došlo k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, pretože súdy v zmysle vyššie uvedeného nepostupovali a neposudzovali nárok žalobcov i ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s prihliadnutím na skutkové tvrdenia žalobcov, keď bolo zrejmé, že ide o peňažný nárok v súvislosti s nemožnosťou užívať ich pozemok za obdobie po nadobudnutí účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. (s prihliadnutím už na obdobie, o ktorom bolo rozhodnuté). Zároveň nebolo vylúčené, aby strany boli prípadne vyzvané aj na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP).

18. Súd môže vyzvať stranu sporu na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2). Toto oprávnenie umožňuje súdu korigovať situácie, keď strana sporu nesplní povinnosť substancovane tvrdiť, ktorej nesplnenie by inak malo príliš drakonický následok. Oprávnenie súdu vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení je v tomto svetle potrebné chápať ako určitý korektív, ktorým sa odstraňuje prílišná tvrdosť prejednávanej zásady. Zo strany súdu je prejavom materiálneho vedenia sporu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, 615 - 619 s.).

19. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie (samozrejme v rozsahu umožnenom rozsahom dovolania) bez ďalšieho zrušiť.

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie [§ 2 ods. 36 a § 181 ods. 1 písm. c) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov] na ďalšie konanie, lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 CSP). Predmetnou vadou nebol dotknutý len rozsudok odvolacieho súdu, ale i jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie.

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.